

't Eendeëi

BIJLAGE IN DIT NUMMER:
EEN NIEUWE EENDEËI-STICKER

40e jaargang nummer 3, verschiint 4 keer per jaar

SEPTEMBER/OKTOBER 2015

Eendologen Het wordt steeds veiliger rijden voor Eendrijders in Nederland! Dit jaar was er voor het eerst sinds jaren ook weer een zaterdagcursus. Er zijn in totaal door de EI-academie weer 23 verse eendologen afgeleverd. Het slaagingspercentage was dit jaar 100%! Op het diploma staat vermeld dat een Eendoloog altijd gestrande eenden moet helpen om weer op weg te gaan. Alle verse eendologen bevestigden dit volmondig. Hoe safe kan je dus rijden in Nederland..

Zaterdag 26 september: HET EI-FEEST!

Sinds 2014 is de Ei-markt vervangen door het Ei-feest. De belangstelling voor marktkramen op de Ei-markt liep de laatste jaren steeds terug. Daarom hebben we dit jaarlijks evenement in een ander jasje gestoken en heet het voortaan 'Ei-feest'.

Kofferbakverkoop

In plaats van marktkramen is er nu de gelegenheid tot een grote kofferbakverkoop. Als je iets te verkopen hebt dan mag dat op het Ei-feest. Breng zelf een kofferbak of tafel mee.

Kom bijtijds, dan heb je de beste plek!!

CityVox: funk, rock en pop!

Uiteraard zijn er weer allerlei hapjes en drankjes te koop en er is ook live muziek. De band die dit gaat verzorgen heet CityVox. Dit is een band uit de regio Rotterdam, opgericht in 2012. De band laat een mix van funk, rock en pop horen. De muziek doet denken aan bands als The Red Hot Chili Peppers en Jett Rebel. De muziek is opzwepend, energiek maar soms ook ingetogen.

De moeite waard lijkt ons.

Je bent van harte welkom op zaterdag 26 september van 13:00 uur tot 17:00 uur op de Van Helmontstraat in Rotterdam Tot dan!

Van de (ad-interim) voorzitter

Zoals jullie weten heeft Ab van Kapel van de Logt in het voorjaar zijn functie als voorzitter om gezondheidsredenen neergelegd. Het voltallige bestuur heeft vervolgens de voorzitterstaken op zich genomen. Over het voorzitterschap is via de vorige Ei-krant en de site het nodige gepubliceerd. Sinds juli heb ik met genoegen het voorzitterschap op mij genomen. Ik zal dit doen 'ad-interim' (a.i.). Op de ALV. van 11 april jl. is besloten: "...Er wordt gesproken over een interim voorzitter en over het uitschrijven van een extra ALV. De ALV gaat akkoord met de volgende oplossing: Een interim voorzitter kan zijn werkzaamheden verrichten tot de eerstvolgende ALV. In die ALV kan er vervolgens worden gestemd over de kandidaten voor het voorzitterschap." Feitelijk ben ik al een gekozen bestuurslid en hoeft er volgens de statuten geen sprake te zijn van een ad-interim situatie. Volgens de statuten verdeelt het bestuur onder elkaar de taken. In ieder geval vervul ik nu de rol van voorzitter met instemming van de overige bestuursleden. Maar nogmaals, ik zal het voorzitterschap ad-interim bekleden tot de eerstvolgende ALV.

Het spreekt voor zich dat ik mij natuurlijk verder zal inzetten voor onze mooie vereniging. Mocht je vragen en/of opmerkingen hebben over wat dan ook, dan kan je mij altijd bereiken via voorzitter@eendeei.nl of natuurlijk aan de Van Helmontstraat.

En verder:

Voorts zijn wij in het bestuur de komende periode druk met het organiseren/uitvoeren van de nodige klussen in het pand... er is nog steeds genoeg te doen.

Tevens doe ik hierbij een oproep aan allen om een bijdrage te leveren aan 't Ei. Het is natuurlijk goed om te denken: Wat doet 't Ei voor mij, maar andersom kan ook: Wat kan ik doen voor 't Ei !! Er is altijd behoefte aan klussers, redacteurs, sleutelhulpen, barvrijwilligers, magazijnmedewerkers, docenten enz. Het zou mooi zijn als alles wat er moet gebeuren verdeeld kan worden over meer mensen. Wees niet te bescheiden, je kunt meer dan je denkt: We horen graag van je!

Verder zijn wij ook aan het nadenken over hoe we de structuur/organisatie van 't Ei kunnen optimaliseren. Wanneer wij "klaar zijn met denken" wordt dit natuurlijk ook naar de vereniging toe gecommuniceerd.

Het bestuur is blij dat in augustus Frans van Wittmarschen (ad interim) is togetreden tot het bestuur. Dit heeft te maken met de op handen zijnde veranderende structuur/organisatie zoals hierboven vermeld.

Jullie weten zijn we ook bezig geweest met de "Milieuzone Rotterdam". Op dit front is

het momenteel stil, maar we verwachten dat in september het gesprek met de gemeente weer zal zijn opgepakt.

Tenslotte hoopt het bestuur op 't Ei-feest veel leden te mogen verwelkomen en dat we een topmiddag hebben met elkaar!

*Met vriendelijke groet,
Paul Otto*

Sleutelhulpen

Het Eendeei beschikt over een aantal sleutelhulpen. Op de zaterdagmiddag staat een sleutelhulp de leden bij. Dus.... als je een probleem hebt tijdens het sleutelen vraag naar de sleutelhulp. Hij zal je adviseren! In principe adviseert de sleutelhulp, want je wilt het uiteindelijk zelf leren en doen!!! Natuurlijk is hij ook wel bereid, indien nodig, een handje te helpen. Maar.... helpen/assisteren willen uiteindelijk alle aanwezige leden wel, we zijn tenslotte een sleutelclub!

Gezocht:

Wij zijn nog dringend op zoek naar nieuwe sleutelhulpen! Wanneer je mee wilt draaien in een poule op de zaterdagmiddag: Graag! Schroom niet! Je weet/kan meer dan je denkt! Laat het weten aan Cor Brok en/of Edwin Nuij: box@eendeei.nl

Bruidspaar in een Eend

Al in september 2014 vertelde mijn zoon Pieter dat hij in juni 2015 zou gaan trouwen met zijn vriendin Kiki. Wat een leuk nieuws! Op een kaartje met "Save the Date" werd ons gemeld dat het huwelijk zou worden voltrokken op 12 juni 2015. Regelmatig kregen we van het bruidspaar allerlei anekdotes te horen over de voorbereiding. Het kopen van een pak en een trouwjurk. Het zoeken naar een trouwlocatie en het zoeken naar een locatie voor het feest. Over trouwauto's kwam al snel duidelijkheid, beter gezegd, die duidelijkheid was er volgens mij al voordat er sprake was van een vriendin om mee te trouwen. De trouwstoet zou gaan bestaan uit Eenden en niks anders. Het werden er uiteindelijk vijf. Het bruidspaar in de Eend van de bruidegom en de ouders, grootouders en broer met vriendin in de volg-Eenden. Op de dag zelf bleek het ritje niet zo lang, maar wel lang genoeg om een deel van de wijken Kralingen en De Esch eens flink op stelten te zetten. We slingerden en toeterden over de Maasboulevard. Mijn moedertje van 90 gilte de hele route dat ik niet zo moest slingeren, dat ik een bekeuring zo krijgen voor dat getoeter en dat ik niet door het gras mag rijden. Maar de feeststemming zat er goed in, dat begrijp je. Parkeerbon

Tijdens het eten werden we er op gewezen dat er bekeuringen werden uitgedeeld voor parkeren zonder te betalen. Voor alle Eenden was betaald, behalve voor de Eend van de bruidegom. Dat was die jongen natuurlijk door alle heftige emoties rond de aanstaande hu-

welijksvoltrekking helemaal vergeten. De stadswacht was niet te vermurwen. Er was niet betaald en er zou een bekeuring volgen van €65. Hij had de bekeuring terecht uitgeschreven

en daar was niets meer aan te doen. Pieter plaatste een paar dagen later een cynisch en grappig stukje op Facebook. Ik wist niet dat hij een dergelijk gevoel voor proza in zich had. Dat gaf enige opluchting, maar nog geen 65. Totdat zijn vrouw enige dagen later werd gebeld door iemand van de gemeente Rotterdam met het verzoek of haar man eens wilde komen praten over dat stukje op Facebook. Pieter hield er rekening mee dat hij eigenlijk op het matje moest komen en een preek zou krijgen. Tot zijn verbazing kreeg hij echter te horen dat de bekeuring ingetrokken zou worden, niet alleen voor zijn Eend maar voor alle auto's die op dat tijdstip op die parkeerplaats een bekeuring hadden gekregen. Top!

Bleu Celeste

De Eend van Pieter is Bleu Celeste (baby-blauw). Dat vindt hij zelf de mooiste kleur voor een Eend. Het kaartje met "Save the Date" was gedeeltelijk Bleu Celeste, de stropdas van Pieter was Bleu Celeste en de bruidstaart was ook...Bleu Celeste.

Aan het eind van de geweldige feestavond was ik ook een beetje Bleu, maar niet Celeste. Mijn verloofde was gelukkig de BOB, dat scheelde weer... een bekeuring.

Anthony Pors

Spullen voor het Ei?

Tijdens de hele verbouwing en verhuizing zijn er vele leden geweest die de vereniging blij hebben gemaakt met "van alles en nog wat". Mede door deze giften hebben we relatief goedkoop kunnen verbouwen en inrichten. Inmiddels zijn we fors gevorderd met het inrichten van de Van Helmont en zijn er niet veel spulletjes meer nodig.

Mocht je denken: "Ik heb iets en daar heeft de club echt wat aan" neem dan vooraf even contact op met een van de bestuursleden of mail naar het bestuur (bestuur@eendeei.nl)

We hebben namelijk niet veel spulletjes meer nodig. Denk dus alsjeblieft niet: "Dit heb ik over, ik breng het wel naar 't Ei, kunnen we/ze vast wel wat mee." Er moest al een aantal keren de gang naar de Milieustraat gemaakt worden om, hoe vervelend ook, spulletjes te dumpen bij de gemeente.

Op onze site staat vermeld bij de kluslijst wat we nodig hebben, materialen waar we echt behoefte aan hebben. Alvast bedankt voor je medewerking.

Bestuur

di 23 jul. 2015, 18:04

Wegpiraat in BMW maakt A10 onveilig

Bizarre beelden van een BMW-rijder die niet alleen zichzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. De actie is onlangs op de A10 door een trucker gefilmd.

Veel leden zitten op de Facebook-Eendeei-groep. Dagelijks komen daarop leuke, maar ook bizarre filmpjes, verhalen en foto's voorbij. Vorige maand haalde dit filmpje het landelijke nieuws en de social media. Een rustig rijdende 2CV Dolly, die op een asociale manier wordt gesneden door een BMW. Wie kent de eigenaar van deze Eend? Het lijkt ons leuk zijn reactie te horen.

Naar de Wereldmeeting in Polen!

Wereldmeeting in Torun

Om de twee jaar is de vakantiekeuze makkelijk: op naar de wereldmeeting. Alcañiz (2013) heb ik overgeslagen, maar na Kelso (2005), Borlänge (2007), Most (2009) en Salbris (2011) is Torun aan de beurt. Enkele reisafstand: 1050 km vanaf Amsterdam. Vehicle of choice: Phoenix of Acadiane. Medereizigers: wisselende samenstelling volgens het zwaan-kleef-aan-principe.

De wind in de rug

Op de dag van vertrek waait er storm. De Acadiane loopt op de eerste trap van de carburateur 100 km/u. Op de camping in Wolfsburg sneuvelt door de wind een tent. Via de voormalige DDR-grensovergang Marienborn en de garnizoensstad Wünsdorf bereiken we 's avonds Frankfurt an der Oder. Op de camping in Müllrose vraagt de eigenaresse: "Komen er nog meer van deze gekke auto's...?". Op de snelweg naar Poznan komen we steeds meer A-types en HY's tegen. De stemming zit er goed in, vooral als we 's avonds de kleine camping van Znin bereiken: een wereldmeeting op mini-schaal.

Geen chaos, wel chaos!

Omdat we zijn voorgeschreven staan we op dinsdagmorgen bij de MotoArena na 5 minuten weer buiten met armband en rallyschild. De Eilenden die niet waren ingeschreven, hebben we vriendelijk toegelachen in de wachtrij. Op weg naar het meetingterrein ontstaat er dan gelukkig toch nog chaos. Niet voor iedereen is duidelijk waar de inschrijving is; de politie stuurt mensen in diverse richtingen. Onze Belgische vrienden hebben sector 2C alvast veiliggesteld en 's middags om 14.00 uur staan alle tenten op het ruime meetingterrein tussen vliegveld en stadion opgesteld. De eerste dag sluiten we af met de traditionele openingsceremonie in de MotoArena. Het getoonde theaterspektakel was...eh...interessant.

De revolutionibus orbium coelestium

Geen wereldmeeting bood ons een fraai stadscentrum zoals dat van Torun, de stad van Nikolaus Copernicus. De hele week mogen we midden in dit werelderfgoed gratis parkeren op het centrale kerkplein. Overal waar we komen, zijn we meer dan welkom. Niet alle Polen spreken Engels of Duits, maar iedereen is vriendelijk. Dat komt van pas in de eettentjes aan de rand van het meetingterrein, waar koffie, bier, hotdogs en elke ochtend vers brood te koop is. Je zou haast van je meetinggeloof vallen, want de wc's waren schoon, de douches aangenaam. Op het centrale deel van de meeting aten we traditioneel Pools en bekeken we een museum met auto's en motoren van Poolse makelij.

'Maluch'

De dagelijkse vlooiemarkt naast de MotoArena wordt ook door Poolse autoliefhebbers bezocht. Zo stuiten we op een club van Polski Fiat 126p-eigenaren. Wij kijken rond in hun auto's (652 cc, 26 PK, 600 kg) en zij graag even onder de motorkap van een Aca. Wederzijdse verbazing en erkenning. Er zijn kinderactiviteiten; voor de volwassenen is er speedway in de MotoArena en rallycross op de baan ernaast. De volwassen kinderen mogen met eigen A-type een kwartmijl racen. Onvergetelijk wordt deze meeting op vrijdagavond als 900 auto's van het meetingterrein naar het stadscentrum paraderen. Alle kruispunten zijn door de politie afgezet, overal staan mensen langs de kant van de weg. De boulevard aan de Wisła staat vol met A-types en half Torun is uitgelopen om te komen kijken!

Zapiekanka

De weg naar huis voert ons Brits-Nederlandse konvooi naar de Wolfsschanze, het voormalig hoofdkwartier van Hitler tijdens WOII. We bezoeken het kasteel van Malbork, de grootste baksteenberg ten noorden van de Alpen. In Gdansk staan we op de Westerplatte: hier werd het eerste schot van WOII gelost. Weer komen we de stoet Eenden van de Baltic Sea Rallye tegen. Ook zij bezoeken het nieuwe museum voor solidariteit, gevestigd naast de ingang van de voormalige Lenin-werf. Hier werd in 1980 vakbond Solidarnosc opgericht die de val van de Muur inleidde. Tenslotte rijden we via raketbasis Peenemünde terug westwaarts. Bij thuiskomst heeft Phoenix 3.619 probleemloze kilometers gereden.

Tien koeien

We vergeven de organisatie kleine communicatiefoutjes en het tekort aan blauwe drankmuntjes op de eerste dag, want het was een zeer geslaagde meeting. Er was zelfs (soms) wifi beschikbaar. En verder is Polen een mooi land met afwisselende landschappen, vriendelijke mensen, goed eten (voor weinig geld) en veel historie. Een absolute aanrader voor een volgende vakantie. Maar in 2017 rijden we naar Ericeira in Portugal; in 2019 worden we in Kroatië verwacht. Dziekuje! (spreek uit als: tien-koeien).

Jesper & Phoenix

www.glimeend.nl/auto/albums/WM2015

...vrijdagmorgen, het is een mooie dag. Even "Char" nalopen en besluiten wanneer en hoe laat ik op pad ga. Tsja, als je zaterdag rond 10:00 uur in Oldenburg wilt zijn moet je vroeg opstaan of.....? Ik besluit het volgende: ik ga zaterdag om 03:00 uur rijden, dan ben ik (hoop ik) zeker op tijd. Dus nu eerst nog even slapen en hoppa.....gaan!

Na een paar uurtjes de binnenkant van mijn ogen te hebben bekeken kleeft ik mij aan. Het is 02:00 uur en wat nu weer? Voor mijn voordeur zitten mijn zoon en kleinzoon op de motorfiets op mij te wachten. "Goede morgen pa, we gaan je een stukje begeleiden en uitzwaaien". Tjonge wat een weelde, ik ben best wel trots als ouder en opa.

Na mijn vrouw gedag te hebben gezegd start ik Char. Ik ben op weg naar Polen! Zou Char het halen? Die twijfel was niet nodig, om 07:20 was ik in Oldenburg alwaar Wilfried het motortje van Char hoorde snorren en de deur open deed.

"Gute morgen Leen, hoe is 't? Ik heb Bruno Schiller ook uitgenodigd." Ik kreeg een heerlijk ontbijt en een goede bak koffie. Daar was ik wel aan toe. Wilfried kleeft zich aan en pakte zijn spullen voor de reis bij elkaar. Ook Bruno kwam naar beneden en stelde zich voor. Bruno heeft de Mehari uit 1976 van zijn, helaas, overleden vrouw bij zich. Hij had haar beloofd om met de Mehari deze tour te maken.

Om 10:00 gingen we op weg.

De opletende lezer zal zich afvragen wat ik, op weg van Nederland naar Polen, in Oldenburg doe. Welnu, ik had een uitnodiging gekregen voor de meeting in Finland (Pumala) en de vraag of ik wilde meedoen aan de tocht naar de Poolcirkel. Omdat één en één twee is dacht ik "vooruit dan maar". En zo reed ik via Duitsland en Denemarken naar Zweden. Dan naar boven over de poolcirkel naar Lapland en Finland. In Pumala zijn wij met de veerboot naar Helsinki gevaren. Char mag dan wel een Eend zijn maar zwemmen wilde zij niet. Via Estland, Letland en Litouwen reden wij naar de meeting in Polen.

Het was een fantastische rit waar je de meest onverwachte dingen tegenkomt. Wie verwacht nou dat, als je in Letland in een Pizzeria zegt dat ze waarschijnlijk geen pizza met spek hebben vanachter het for-

nuis het antwoord krijgt "Ja wel hoor". De eigenaar kwam uit..... Schiedam.

In Litouwen hebben wij de Heuvel der Kruisen bezocht. Bruno had daar eerder een kruis voor zijn vrouw geplaatst en wilde haar nogmaals eren. De Heuvel der Kruisen of Kruisheuvel is een (inter)nationaal bedevaartsoord zo'n 12 kilometer ten noorden van de stad Šiauliai, in de noordelijke regionen van Litouwen. Exacte gegevens ontbreken, maar men neemt over het algemeen aan dat de eerste kruisen geplaatst werden op de voormalige Jurgai iai of Domantai-verdedigingsheuvel, na de Novemberopstand (1830-1831). Door de eeuwen heen werden hier niet alleen kruisen geplaatst, maar ook grote crucifixe, gravures van Litouwse patriotten, beelden van de maagd Maria en duizenden kleine heiligenbeelden en gebedskettingen. Dit werd en wordt vandaag de dag nog steeds gedaan door katholieke pelgrims. Het precieze aantal kruisen op de heuvel is onbekend, maar het wordt geschat op 50.000, hoewel een bezoeker van de heuvel al snel uit zou gaan van meer dan een miljoen. Tijdens de jaren 1944-1990

kreeg de Kruisheuvel een speciale betekenis. Litouwen werd bezet door de Sovjet-Unie. De Litouwers bleven naar de heuvel reizen om hem te vereren. Op die manier maakten ze duidelijk dat ze altijd trouw zouden blijven aan hun eigen identiteit, religie en erfgoed: het was een vorm van vreedzaam verzet. Ook al werkten de Sovjets hard om nieuwe kruisen te verwijderen en verdween de heuvel maar liefst drie keer onder Russische bulldozers, de kruisen bleven terugkomen. Er waren zelfs plannen gemaakt om een dam te bouwen op de nabijgelegen Kulva rivier, zodat de heuvel onder water zou komen te staan. Op 7 september 1993 bracht paus Johannes Paulus II een bezoek aan de Kruisheuvel en noemde de plaats een plek voor hoop, vrede, liefde en opoffering. Omdat de heuvel onder niemands bevoegdheid valt, is iedereen vrij om er kruisen neer te zetten waar ze willen. Als resultaat daarvan is de heuvel een chaotisch aandoende plaats geworden.

Uiteindelijk kwamen wij bij de meeting in Polen, die was geweldig. Ik ben blij deze tocht te hebben gemaakt en ben trots op mijn Char die 7.500 kilometer heeft gereden zonder een steekje te hebben laten vallen. Hulde!

Leen Schwagerman

**In 2016 bestaat het Eendeï 40 jaar
en dat gaan we groots vieren!**
Heb je leuke ideeën? Meld ze! bestuur@eendei.nl

De vakantie zit er voor meesten weer op. Veel leden gingen naar Polen, maar Frankrijk bleef ook favoriet. Oer Ei-leden Rosalinda en Erik Jansen verwelkomden op hun idyllische (en hondvriendelijke) camping in de Auvergne deze zomer weer diverse Ei-leden. Een aanrader voor de vakantie voor volgend jaar! Info: LES FAYES, 63390 Gouttières Les Combrailles - Puy-de-Dôme - Auvergne - France 0473 85 81 19 info@lesfayes.info

Alstublieft!
Een nieuwe Ei-sticker.
Plak hem snel achterop je Eend.
Nog een sticker nodig?
Bij het magazijn zijn ze te koop
voor slechts 50 cent

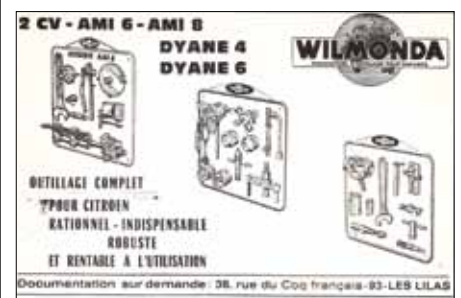
Er is geen spatje roest te zien op de prachtige 2cv-6 van Sander Korz. Of toch? Sander wilde onlangs zijn voorruit vervangen en kon toen gelijk mooi de binnenzijde van het voorruitframe inspecteren. En jawel, met de schroevendraaier kon hij er op diverse plekjes doorheenprikken. Geen probleem. Kaal schuren, een likje polyester, in de owatrol, primer en aflakken en de Eend kan er weer jaren tegen.

Maar hoe ziet jouw voorruitframe er van binnen uit? Als je aan de buitenkant van het rubber al roestvorming ziet is dat een teken dat daar snel wat aan moet gebeuren. Geheid dat er ook roest aan de binnenzijde zit. Een voorruit verwijderen is minder ingewikkeld dan je denkt. Wel handig om dat met z'n tweeën te doen. Als je er niets aan doet gaat het roestmonster rustig verder en kun je over een tijdje het hele voorruitframe vernieuwen, wat heel wat meer tijd en moeite kost!

DE BAR

Het wordt steeds sfeervoller in onze bar en cursusruimte. De prachtige Opzomerhoed, die Guido maakte voor de voorleesritten hangt inmiddels als vrolijk kunstwerk aan het plafond. Iedere derde vrijdag van de maand is het **Ei-Café** in de Van Helmontstraat. Behalve komende vrijdag 18 september. Dan gaat het door omstandigheden niet door.

Sponsor 't Eendeï gratis!

Koopt u weleens online? Ja? Vergeet dan de volgende keer niet om eerst www.eendei.nl te bezoeken. Via de knop van SponsorKliks komt u bij ruim 100 (!) winkels. Als u bij die winkels iets koopt gaat er een commissie naar 't Eendeï zonder dat u meer betaalt. U sponsort dus gratis. Doen!

SponsorKliks
Gratis sponsoren!

Nieuwe leden

Ealse de Wilde Gouda, 2CV6 (1988)
en Acadiane (1984)
Huub Wessels, Dyane 6 (1976)
Gerben Koolstra, 2CV6 (1982)

Jan Timmerman, 2CV6 (1987)
Kees Mutsaers
Ron van Wilgen, 2CV6 (1984)
Hendrikus Berendsen, 2CV AZ
Jenny du Plessis, Acadiane (1986)

Jupijn van Hemert, 2CV4 (1974)
Wiebe Broeksma, Mehari (1972)
Sandra Schuurman-Hess, 2CV6 (1986)
Tim Jansen 2CV4 (1975)
Jacqueline Vos, 2CV6 (1985)

Welkom bij de club!!

Uitgebroed en op zoek naar het aller-lelijkste Eendje

Een tijd lang stond mijn Eend doelloos in de garage, op het Ei kwam ik nauwelijks meer. Het leven ging een kant op waar het je het liever niet wilt hebben. Ik ben al een tijd geleden gestopt met het maken van etsen. Het 40 jaar in de dampen van salperzuur staan deed een stevige aanslag op mijn zenuwbanen.

Mijn zicht ging sterk achteruit. Bij de cursus Eendologie hield ik mij dit jaar wat op de achtergrond. Natuurlijk, ik weet wel waar de peilstok voor de olie zit, maar als je na drie pogingen de peilstok nog steeds niet terug hebt kunnen plaatsen wordt het vervelend.

In al die tijd zocht ik als beeldend kunstenaar naar nieuwe uitdagingen en die vond ik in eerste instantie in de aquareltechniek. Ik greep weer terug op mijn oude liefde, het stillevens. Toch was dat niet wat ik wou, ik zocht een andere beeldtaal. Die vond ik terug in de fotografie. Scherpstellen ging nog prima (immers, de zoeker werkt als vergrootglas) en met een goede leesbril kon ik de negatieven goed bewerken. Het begon met vrij werk. De serie "de andere kant" over de keerzijde van Istanbul leverde mij in Turkije een nominatie op. Het spoor ging via de modellfotografie verder naar het verzorgen van portfolioshoots voor bureau's. Ik was trots toen één van mijn

modellen met de serie die ik van haar maakte een contract voor een spotje bij de STER kreeg.

Drenthe en een verregende vrouw

Ik realiseerde mij dat ik meer in huis had, of beter gezegd, meer in de garage. Mijn Eend stond daar en waarom zou ik die auto niet gebruiken in mijn foto's. Op een in Nieuwegein (daar wonen wij) mooie dag reed ik voor een fotosessie in de Eend naar Drenthe. Onderweg begon het te regenen. In Drenthe was het voor een shoot met de Eend te nat. Maar goed, je rijdt geen kilometers naar Emmen om dan weer terug te gaan. Zoekend naar droge momenten reed ik met het model over de Rijksweg, een lege natte weg lag voor en achter ons. De regen kwam met grote hoeveelheden uit de lucht.

Raak, daar in het regenachtige Drenthe

veranderde mijn denken, de nieuwe beeldtaal stond volstrekt helder op mijn netvlies. Ik vroeg Utah, mijn model, of zij bereid was in de regen op blote voeten in het midden van de weg te gaan lopen. Ze deed het. Ik had hier niet op gerekend, de verkeerde lens bij me, dus niet echt scherp, maar wat een wereldfoto was dit. Een volledig vereenzaamd beeld van een verregende vrouw lopend bij de pijp om in te voegen over een volstrekt verlaten weg. Een weg die wij normaal gebruiken om naar elkaar toe te komen. Dat beeld, het beeld wat ik zocht vond ik op een volstrekt verregende dag ergens in Drenthe. Die dag vond ik mijzelf weer terug.

Desolaat

Niet veel later, in Den Helder maakte ik de serie die ik aan de Eikrant zond. Foto's met een onwerkelijke, desolate sfeer. De mensen op de foto's zijn niet gelukkig, zij keren zich van elkaar af. Hoewel samen hebben ze geen contact. Dat soort tegenstellingen, schoonheid tegen verval, de echte contrasten in het leven met als uitgangspunt een verlaten, wat desolate sfeer is wat ik zoek en in een foto wil vastleggen. Dat vergt research en veel tijd. De foto wordt in scène gezet en veel foto's zullen er tijdens een sessie niet worden gemaakt. Ik ben nu een team aan het vormen waar onder andere Guido, onze huidige secretaris deel van uit maakt. Edwin van Baar gaf zaterdag aan dat zijn Burton en Traction in de foto's kunnen fungeren. Met het bestuur van het Ei wil ik overleggen de locatie van Helmontstraat een keer 's nachts voor een foto te mogen gebruiken.

Zoektocht naar aller-lelijkste Eendje

De zoektocht begint vorm te krijgen, ideeën te over. Waar ik nu naar zoek is het werkelijk aller-lelijkste Eendje wat er bestaat. Hoe ik de Eend ga gebruiken weet ik nog niet maar dat ik hem ga gebruiken staat vast.

Jan Naezer

ICCCR 2016 in Nederland

Volgend jaar is het zover. Dan wordt van 11 tot en met 14 augustus de Citroën Wereldmeeting, beter bekend als de ICCCR (International Citroën Car Club Rally) in Nederland gehouden. Deze meeting vindt plaats op het landgoed Middachten in de gemeente Rheden aan de IJssel, ten noorden van Arnhem.

De voorbereidingen zijn in volle gang maar we kunnen nog steeds vrijwilligers gebruiken. Meld je aan voor dit evenement op ICCCR2016.nl.

Zomer 1962 of was het 1963?

Zomer 1962

In ons gezin (vader, moeder en mijn vier jaar jongere zusje) waren wij gewend om in de vakantie te kamperen in Nederland, een huisje te huren, van woning te ruilen (woningruil) of te logeren bij familie.

Maar in 1962 (ik was 8 en mijn zusje 4) ging het anders. Mijn ouders hadden samen met een oom en tante het plan opgevat om op vakantie te gaan naar het Comomeer in Italië. De zus van mijn tante was getrouwd met een heuse Italiaan en woonde ergens aan het Comomeer. Dit was dan toch een beetje vertrouwd in het verre Italië! Mocht er iets mis gaan dan was hulp nabij. Mijn oom en mijn vader hadden allebei een Eend en zo werden er in het voorjaar plannen gesmeed om de verre reis te gaan maken.

Alles in de Eend

Eindelijk was het zover...de Eend werd ingepakt met alle kampeerspullen. Het is voor mij nog steeds een raadsel hoe alle spullen in de ribbelkapEend een plaatsje hebben gekregen! Eén ding weet ik nog wel... de helft van de achterbank werd volgepakt met kampeerspullen. Het gevolg hiervan was dat tijdens de reis mijn zusje en ik met regelmaat van plaats wisselden. Wie pech had zat twee uur lang op de stang van de achterbank, zitten op een kussen was niet altijd de echte oplossing.

De Moezel, Basel, de Alpen enhet Comomeer

De eerste dag op weg. Wij woonden in het westen van het land en mijn oom, tante, neefjes en nicht woonden in het oosten. Kortom er werd afgesproken aan de grens bij Zevenaar. Vandaar zouden wij samen verder rijden. Rond elf uur was de ontmoeting en vervolgens gingen we op weg, Duitsland in. Met de nodige tussenstops waren we aan het einde van de middag helemaal in Koblenz! Er werden tenten opgezet en een pan macaroni was zo gemaakt. Het was mooi weer en we stonden op een schitterende camping, zo herinner ik mij. Vanaf de camping was er zicht op de rivier de Moezel en langs de Moezel reed met grote regelmaat een stoomtrein (1962!). In gedachten zie en hoor ik hem nu weer rijden....schitterend.

De volgende dag moest er natuurlijk eerst worden ontbeten, de bungalowtenten

worden afgebroken en de hele handel moest weer worden ingepakt. Rond half tien werd er vertrokken en gingen wij weer verder. Er moest flink worden doorgereden over de autobahn want die dag was de bestemming Basel. Veelal bleven wij tussen de vrachtwagens hangen. Inhalen was niet altijd een mogelijkheid. Vooral het stuk naar Basel ging over betonplaten. De overgang naar ieder betonplaat kon je horen. Weer werd er natuurlijk met regelmaat gepauzeerd en op de achterbank werd er natuurlijk steeds van plaats gewisseld. Aan het einde van de middag werd Basel bereikt en volgde weer het ritueel van kokende moeders en tentopzettende mannen.

Op de derde dag werd er wat eerder vertrokken, want vandaag was een zware dag....de Alpen moesten worden bedwongen. Voor wie wel eens door Zwitserland rijdt: Vandaag de dag is dit natuurlijk een eitje, maar in 1962 was dit een reis langs alle plaatsjes en alle meren. Na de middagpauze lag de Gotthard pass voor ons. Hier gingen we kruipend tegenop en vrolijk zoevend weer vanaf. Italië lag in het verschiet. Eenmaal aan de grens bij Chiasso aangekomen werden wij begroet door een schitterend aangeklede douanier met tropenhelm. Hij was erg vriendelijk tegen ons en vooral tegen mijn blonde zusje. Hij vond dit bijzonder, zo begrepen wij in gebarentaal, want in Italië zijn alle meisjes donker. Hij had de tijd, want Nederlanders aan de grens dat was toch wel bijzonder! Van Chiasso naar het Comomeer is niet zo heel ver meer. Dit keer aan het begin van de avond werden er, voorlopig voor het laatst, weer tenten opgezet en gekookt. Na drie reisdagen kon de vakantie aan het Comomeer beginnen.

Op de camping ging het er verder gebruikelijk aan toe. Wij kinderen waren veel aan en in het meer te vinden, wat dat betreft is er niet zoveel veranderd in de afgelopen jaren.

Slang

Twee verhalen zijn in mijn herinnering blijven hangen. De beide Eenden stonden met open dak onder de bomen. Ineens werd het druk met Italianen bij de Eenden. Er hing een grote dikke slang in de bomen en die was van plan om zich voorzichtig neer te vleien op de achterbank van een van de Eenden! Veel Italianenlawaai, porco dio's, armgezwaaai...de slang moest daar weg. Mijn oom kwam rustig aanlopen, zo vertelt de familiegeschiedenis, pakte een stok en wist de slang daarmee weg te halen boven de auto's. Toen hij eenmaal op de grond lag werd hij (de slang) met veel lawaai en ophef bekogeld met stenen door de Italianen, op de camping waren verder nog geen Nederlanders! Het was een gevaarlijke slang en mijn oom was de held!

Zoals verteld woonde een zus van mijn tante en haar man Antonio aan het Comomeer in Lecco. We werden daar met zijn allen een

keer uitgenodigd voor de lunch. Een Italiaans gezin en twee Hollandse gezinnen aan een rijkelijk gedekte tafel. Met handen en voeten werd er gesproken met de Italianen. Antonio had de illusie dat hij goed Nederlands kon spreken als hij achter elk zinnetje een gvd /porco dio liet horen! Na de maaltijd en de vele mandflessen Chianti werd er weer terug gereden naar de camping. Van alcoholcontrole begin jaren zestig was, gelukkig voor mijn oom en vader, nog geen sprake.

Rollende kei

Na anderhalve week lekker te hebben gekampeerd moest de terugweg weer worden voorbereid. Er werd besloten om een andere route te gaan rijden. Ten noorden van het Comomeer is er de Splügenpass. Deze pass stond op het programma voor de terugweg. Deze passweg was nog nauwelijks in gebruik en er was dan ook eigenlijk geen verkeer. Twee Eendjes klommen omhoog en hoe hoger we kwamen hoe slechter de weg werd. Uiteindelijk was het niet meer dan een grindpad. Bijna bovengekomen kreeg iedereen de schrik van zijn leven. Van de berg kwam een redelijk forse kei naar beneden rollen. Natuurlijk geen vangnet of iets dergelijks. De kei kwam met een plof op de weg terecht, precies tussen de twee eenden in. Iedereen realiseerde zich maar al te goed wat er had kunnen gebeuren als de kei in een van de auto's was terecht gekomen!

De terugreis, hier waren natuurlijk ook weer drie dagen voor uitgetrokken, verliep verder prima. Tentbouwende mannen, kokende moeders en natuurlijk werd op de achterbank regelmatig van plekje gewisseld.

Nostalgie

Tegenwoordig komen wij nog regelmatig in Noord-Italië. Meestal is dit vroeg opstaan, muziekje en airco aan in de moderne "people-mover" en afhankelijk van het aantal files zijn we zo'n 12 uur later op plaats van bestemming. Bijna iedere keer denk ik terug aan de nostalgische rit van weleer. Waarschijnlijk is toen al de kiem gelegd voor de liefde voor de Eend, want vermeld moet nog wel worden dat destijds in 1962 zowel de heen- als terugreis zonder technische mankementen is volbracht.

Paul Otto

De Vaderdagrit met de EEEC* (*de Enige Echte Eenden Club)

Op zondag 21 juni, Vaderdag dus, was de Vaderdagrit. Uitgezet door onze evenementen commissie in de persoon van Pieter Vogel.

Goed begin

De ontvangst was bij het Eendeëi. Bij het vooruit bekijken van de aanlegroute hiervan, viel

het me op, dat de aanwijzingen op de website niet strookten met die van routenet. Nu ben ik heel goed in verdwalen, dus daarom wat eerder van huis gegaan. Bij het binnenrijden van Rotterdam kwam ik een Eend achterop en dat bleek die van Pieter te zijn. Die ben ik toen maar gevolgd, via duidelijk weer een andere route, maar zo ben ik er wel direct gekomen. De nieuwe locatie blijkt minder sfeer te hebben als de oude, maar ze zijn duidelijk bezig die er bij te maken. Overal bakken groen en binnen heel vrolijk schilderwerk. Het geheel was in elk geval veel groter, met meer ruimte om te sleutelen en om Eenden te parkeren. Na de koffie en de taart en nogmaals koffie met eventueel nogmaals taart, met zes Eenden op weg gegaan. Een combinatie-

rit van de EEEC en het Eendeëi, waarbij een aantal van allebei lid bleek. Zes auto's is niet zo veel, dus we konden achter elkaar aan blijven rijden. Keurig op elkaar wachten als er een stoplicht of een drukke weg tussen kwam, dat zijn we gewend. Alleen in mijn Eend zitten en dan toch foto's nemen, ook dat ben ik gewend. Hoewel foto's naar achteren dan toch een probleem blijken.

De rit

De tocht was gewoon mooi, we kwamen door delen van Schiebroek en ander satelietsteden van Rotterdam, waar ik nog nooit geweest was en die wonderschoon bleken te zijn. Vervolgens het groene hart van Zuid-Holland in, dat net zo groen is als de natuur in andere delen van het land. De wielerronde bij Zoeterwoude Dorp, dat was even een domper, maar we kwamen uiteindelijk in Wassenaar en bij het Louwman museum. Daar mag je met auto's ouder dan veertig jaar tussen de heggen doorrijden en pontificaal parkeren voor de ingang. Het leuke daarvan is, dat je ook onmiddellijk publiek hebt. Het zijn allemaal oldtimer liefhebbers, dus komen ze direct kijken. Iedereen 'heeft vroeger ook zo'n Eend gehad' en weet er over te vertellen.

Het museum zelf kende ik al van top tot kelder (zeker aan te bevelen!), dus heb ik de rest hier verlaten, maar het was zeker een goed bestede vaderdag. *Irene Doorenbos*

Daar is hij erg goed in, in het uitzetten en organiseren van ritten. Hij had de rit de dag daarvoor nog een keer gereden, voor de zekerheid en toen alleen een kleine omleiding gevonden, dat moest geen probleem zijn. Blijkbaar had er langs de kant van de weg geen vooraankondiging gestaan, dat op die zondag er een wielerronde was in Zoeterwoude Dorp, waardoor onze rit daar stagneerde. Maar, niet getreurd en binnendoor omgereden naar Wassenaar. Wel een mooi deel van de route gemist daardoor.

Vakantie DOOR Special

Uitgeknipt door Evert

Het gemak van zo'n slimme Eend

In 1964 kocht ik een rode Eend van een collega, het was mijn eerste auto. Trots als een pauw was ik met de Eend uit 1961 met kenteken: BK-93-56. Een bijzonder karretje zonder benzinemeter, maar met een peilstok om de inhoud van de benzinetank te kunnen meten. Bij startproblemen kon de Eend 'aangeslingerd' worden met een slinger'. Verder had hij een open dak en de stoelen konden eruit gehaald worden, klappaampjes in de portieren en als het regende bediende je bij stilstand de ruitenwissers handmatig.

Ik kreeg verkering en mijn vriendin was gewond ieder jaar op vakantie te gaan, zelf kende ik die luxe niet. Dus we besloten te gaan kamperen in de Eiffel, maar eerst moest de auto naar de garage voor een goede beurt. Voor de vakantie mochten we de tent en een eenpits gasstel van haar ouders lenen. Nadat alles geregeld was vertrokken we naar de Eiffel, naar de camping in Hellenenthal, die wij hadden uitgezocht.

Zelf was ik nooit verder geweest dan de Veluwe, dus dit was een heel avontuur voor mij. Ik reed richting Vaals, via Breda en Eindhoven. Bij de grens besloot ik nog even te tanken en er kon nog acht liter bij. De auto reed 1 op 24, lekker voordelig. Bij een plustje in Luxemburg stopten wij

voor een kopje koffie, die ik bestelde in mijn beste Frans (toit geleerd van een vriend uit de straat). Na de koffie reden wij door richting camping. Daar kenden wij zelf een plekje uitzoeken.

Genieten

Het lukte ons de tent met luiel, die we als voortent zouden gebruiken, zonder al te veel problemen op te zetten. Daarna stelden we onze twee klappstoeltjes en een tafeltje uit en gingen voor de tent zitten genieten van het uitzicht en de andere kampeers, die nog bezig waren met het opzetten van hun tent. Er kwamen twee gezinnen met een dikke Mercedes, die voor het eerst gingen kamperen. Zij zetten hun tentframes op met de ingangen tegenover elkaar, waardoor zij voor

de tent van een andere kampeerder kwamen te staan. Deze mensen kwamen net terug van boodschappen doen en reden zo per ongeluk door het buizenframe van een van de tenten. De nieuwe kampeers hadden een complete keukenuitrusting bij zich, waar wij met ons eenpits gasstel nogal karig bij afstaken. Daarentegen waren wij zo klaar met de afwas en zij stonden iedere avond bergen afwas te doen. Na een paar dagen op de camping was er 's morgens een hoop tumult, waarna bleek dat er in verschillende tenten was ingebroken. Veel mensen legden hun spullen voor het grijpen op een tafeltje in de voortent; nogal onverstandig. Maar bij ons, met een oude Eend en een klein tentje, was niets te halen en wij

Die slimme rode Eend bracht ons overal

hadden onze armoede in de slaapzak opgeborgen.

Voorwiel aandrijving

De eigenaars van de Mercedesen hielden het na een paar dagen voor gezien, nadat zij ruzie hadden gekregen. Bij vertrek had het geregend en de camping was modderachtig. Met de dikke Mercedesen was het moeilijk weggelopen, maar ik reed met mijn oude Eend met voorwiel aandrijving zo weg. Het enige nadeel van

de Eend, door de lichte motor, was dat ik bij ieder beuvelige vaart moest maken om boven te komen. Maar verder was het een leuke vakantie met veel uitstapjes naar dorpen in de omgeving. Voor de volgende vakantie besloten we zelf een tent te kopen met meer ruimte en aparte slaapkabine. Het kamperen hebben wij daarna nog lang volgehouden.

Huib Onderstal
haonderstal@hotmail.com

Gespot in de Achterhoek

Grijze man in grijze Eend

De verbeterende socio-economische omstandigheden, gezondheidszorg en minder roken laten de gemiddelde leeftijd van ons verscheiden langzaam omhoog kruipen. Fijnstof in de verstedelijkte gebieden is nog een te bedwingen bedreiging. Wij Eendrijders zitten daar wat dubbel in omdat milieu zones ons zullen gaan weren. Onder de oldtimer liefhebbers en binnen de clubs die deze liefhebbers vormen treft men vooral oude mannen aan. Grappig is dat ook de jongeren en zelfs jonge vrouwen zich aangetrokken voelen door de 2CV.

Ouderen zijn een groep in onze samenleving die hun numerieke macht niet in politieke

invloed hebben weten te vertalen. Integendeel, clubs waarvan veel ouderen lid zijn, waaruit ook de hun bindende activiteit moge bestaan, voelen zich ongemakkelijk. Vaak is er zelfs iets van schaamte en hun bestuurlijke activiteiten zijn geforceerd gericht op verjonging. Van "Grey Power", een beweging in de USA en Australië van ouderen die zich bewust zijn van hun economische en electorale macht, heeft in Nederland nog nooit iemand gehoord. In navolging van Godfried Bomans heb ik altijd geroepen dat je de ouderdom niet moet verhullen, maar met tromgeroffel moet binnenhalen. Toch zijn er van die momenten dat de tijd je onverwacht te grazen neemt. Dat was deze week. Met vriendin en collega ging ik naar Amsterdam ter voorbereiding van haar promotie. Omdat we precies om

tien uur daar moesten zijn en de A4 bewrakt was na een ongeluk, reisden we per trein en tram. Toen was er die genadeloze zweepslag. Voor het eerst van mijn leven bood een jonge, misschien zelfs wel zwangere, vrouw mij haar zitplaats aan in lijn 6. Behalve dat ouderdom in absolute getallen kan worden gedefinieerd is het tevens een contrast- verschijnsel. Binnen een oldtimer club is het makkelijker om je niet oud te voelen. Ben benieuwd hoe het afloopt met onze lobby bij de fijnstof regelgeving en het vaststellen van de zone grenzen. De FEHAC zal hier goed voorbereid en zelfbewust, "grey power", ten strijde moeten trekken.

Hendrikus Berendsen

Nieuw: De Column

COLUMN

De geschiedenis van de 2CV

Reactie op de geschiedenis van de 2CV, deel 3.

In de vorige Ei-krant schreef ik dat Pierre-Jules Boulanger, de toenmalige directeur van Citroën, in 1940 opdracht had gegeven om de 250 auto's uit de pre-serie te vernietigen. Die opdracht is niet helemaal uitgevoerd. In 1966 werd namelijk een exemplaar teruggevonden en gerestaureerd voor publicitaire doeleinden en in 1994 werden op een boerderij bij La Ferté Vidame nog eens drie exemplaren ontdekt. Deze zijn niet gerestaureerd maar in hun huidige staat bewaard. Ze staan tegenwoordig in het Conservatoire. Een opletende lezer attendeerde mij er op dat de in 2012 overleden autojournalist Roger Brioult in 1943 nog een

twintigtal van deze TPV's in de Citroënfabriek aan de Quai de Javel heeft zien staan. Mogelijk zijn er dus nog meer exemplaren ergens verstopt.

Roger Brioult was redacteur en uitgever van de bekende serie *Revue Technique Automobile*. Hij kocht in 1987 de allerlaatste grijze 2CV Special die in Frankrijk werd gebouwd. Deze auto werd met een aanhangwagen opgehaald en er is nooit in gereden. De kilometerstand bleef 00005. Tot groot verdriet van Brioult werd de 2CV in 2012 gestolen en enkele weken later volledig uitgebrand teruggevonden.

Pieter Vogel

Amsterdams straatbeeld uit 1979, toen de wielklem nog niet bestond. Volgens het bericht werden auto's van foutparkeerders op deze wijze snel en efficiënt afgevoerd.